

Miért van az úgy, hogy hazug a világ?  
Miért bántják azt, ki igazat kiállt?  
Ki próbál kilábalni a hazugság gödréből,  
S küzdeni azzal, ki aprópénzért öl.  
Miért az a szánalmas, ki koldul az utcán?  
Miért rúgnak belé, ha alamizsnát vár?  
Utamra indulok, s körülnézek most már,  
Milyen a világ mi gyermekemre vár?  
Láttam az otthonban egy otthagytott gyermeket,  
Csendben kérdezte – „Anya mért tette ezt?  
Mért hagyott ott engem egyetlen gyermekét,  
S élte tovább hazug bűnös életet?”  
Mentem lassan tovább, s láttam egy családot,  
A részeg apa szíjjal fiára vágott.  
A gyermek csak sírt, s kérdezte zokogva.  
Miért bántasz engem? Hisz jó voltam apuka.  
Az anyja nem védhette, hisz éppen dolgozott  
Egy koszos kis gyárban duplaműszakozott.  
Közeleg a gyermek születésnapja,  
Egy kismackóra vágyott, szentem meg is kapja.  
Tekert nagy boldogan, hisz ajándékot vihet,  
Az asszony nem tudta, hogy már nem lesz kinek.  
Mentem immár tovább, s egy fiatal lányt láttam,  
Körülnézve tudtam, gazdag házban jártam.  
A lány az ágyon ülve keservesen sírt,  
S egy papírra hosszú, dőlt betűket írt.  
Búcsúlevél volt az egyetlen apjának,  
Ki mindig jót akart csodaszép lányának.  
A holttestet vérben, mereven találta, a lány a levelet markba zárta.  
Úgy szeretlek apa, hisz te vagy az egyetlen, ki nehéz helyzetekben ott voltál mellettem.  
El kellett már mennem, vár rám gyermekem, kit fájdalokkal elvetéltem múlt hét pénteken.  
Az apa tekintete üvegesre váltott, Nem tudta elhinni mit a papíron látott.  
Nem tudta hogy lánya, unokáját várja. Tudni akarta az apán hol találja?  
Nem bírtam már tovább inkább hazamentem. Leültem ágyamra, sírtam keserves.  
A világ mocskos, szennyesek a lelkek. Mind pokolra jutnak, hisz békén nem leltek.  
Nem találták meg az Isten szerelmét. Kegyelme oltalmát, szíve szeretetét.  
Nem látták meg Jézust, s kereszthalálát. Nem tudják, hogy nélküle az emberekre mi várt.  
Nagy magányomban, mikor a homályban jártam, az ablakon keresztül egy kis családot láttam.  
Az apa nyakában, egy apró lányka ült. Fagyieért könnyöngött, közben mégis örült.  
Az anya kezét picit, szőke fiú fogta. Messze még a templom édes anyuka?  
Ó, dehogy fiam, már mindjárt ott leszünk. S ha onnan kijöttünk, csokis fagyit veszünk.  
Rájöttem, hogy van még igazi boldogság,  
Családi melegség, s nem minden hazugság.  
Érdeemes még élni, hisz van még szeretet,  
S a béke a világban igen keresett.